

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 402/2023
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., предузетника, трговинска радња ББ, чији је пуномоћник Срђан Марић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 4959/21 од 19.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 4959/21 од 19.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 4959/21 од 19.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 731/2021 од 01.04.2021. године утврђено је да је ништава одредба члан 8. Уговора о кредиту бр. ... од 24.07.2018. године и тачке 3.5 (у табели означено као накнада банке фиксна 10.000,00 динара) Обавезних елемената уговора о кредиту број ... од 24.07.2018. године. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.07.2018. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4959/21 од 19.10.2022. године, преиначена је првостепена пресуда и пресуђено тако да се одбија тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништава одредба члана 8. Уговор о кредиту бр. ... од 24.07.2018. године и тачке 3.5 Обавезних елемената уговора о кредиту број ... од 24.07.2018. године. Одбијен је тужбени захтев за исплату износа од 10.000,00 динара са законском затезном каматом

почев од 24.07.2018. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 32.300,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У случају када је тужба заснована на чињеничној тврдњи да тужиоцу није позната структура и механизам трошкова обраде кредитног захтева, а у поступку је утврђено да је тужени предао тужиоцу образац Обавезни елементи уговора о кредиту, то се не може говорити о несавесном поступању банке, нити ништавости спорне уговорне одредбе. Ово из разлога што ниједним законским или подзаконским актом није била прописана обавеза банке да клијентима образлаже структуру трошкова обраде кредита које је клијент дужан да плати у поступку реализације кредитног захтев, а тужилац је свакако био упознат са висином своје обавезе плаћања трошкова обраде кредита, као и са висином ефективне каматне стопе. Стога, побијана одлука је у складу са горе поменутиим правним ставом Врховног касационог суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 27.01.2021. године. Вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, а због природе спора, па није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић